

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 177/2021
04.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у покушају из члана 350. став 2. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирка Кадовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 171/17 од 28.01.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 407/20 од 10.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирка Кадовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 171/17 од 28.01.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 407/20 од 10.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 171/17 од 28.01.2020. године, поред осталог, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у покушају из члана 350. став 2. у вези члана 30. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 8 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 18.08.2011. године до 16.09.2011. године.

Истом пресудом, окривљени АА обавезан је да суду плати трошкове кривичног поступка и паушала, чији износ ће бити одређен посебним решењем, након правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 407/20 од 10.06.2020. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених и другостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирко Кадовић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и у целини преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе и обавезе плаћања трошкова кривичног поступка или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, као разлог подношења захтева за заштиту законитости, истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на шест пресуда Прекршајног суда у Прешеву од 17.08.2011. године, на којима се према одредбама ЗКП не могу заснивати и без којих пресуда окривљени очигледно не би био оглашен кривим. Ово из разлога јер су, према наводима браниоца, наведене пресуде донете у поступцима у којима су окривљенима повређена права на одбрану, права на правично суђење, права на употребу језика који окривљени разумеју и да су те пресуде саме по себи и по начину прибављања у супротности са Уставом РС, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, те да се ниједна чињеница из тих пресуда не може утврђивати.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Наиме, исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд, је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за свој став да у конкретном случају није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, будући да је суд из наведених правноснажних прекршајних пресуда само утврдио идентитет лица - миграната, ближе наведених у изреци првостепене пресуде, њихова имена, презимена, датуме рођења и држављанство, на шта је свакако овлашћен (страна 4., последњи став образложења другостепене пресуде), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Као разлог подношења захтева бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, међутим исту образлаже истицањем да је у конкретном поступку судија која је приликом доношења другостепене пресуде поступала као председник већа, у другом кривичном поступку који се водио против овог окривљеног, такође као председник већа, донела пресуду којом је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од 33 године, коју окривљени и даље издржава, због чега је према наводима захтева, код именоване судије приликом одлучивања у овом поступку постојало предубеђење да је окривљени извршио предметно кривично дело и иста је морала бити изузета. По оцини Врховног касационог суда, изнетим наводима не указује се на неку од процесних ситуација предвиђених прописаних одредбом члана 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, које представљају законом предвиђене разлоге за обавезно изузеће судије од вршења судијске дужности у одређеном предмету, већ се само указује на постојање околности које, по мишљењу одбране, изазивају сумњу у непристрасност поступајућег председника већа у другостепеном поступку и представљају повреду члана 37. став 2. ЗКП.

Поред тога, бранилац у поднетом захтеву истиче повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, међутим истакнуту повреду образлаже наводима којима се оспоравају закључци суда у погледу испуњености услова да окривљени АА буде ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка, чиме заправо указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно повреду члана 440. ЗКП.

Како повреде члана 37. став 2. и члана 440. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни касациони суд у оцелу истих, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић